

FØRSTE AFSNIT

1

Willi Mohr blev arresteret den syvende oktober ved totiden om eftermiddagen, midt under siestaen.

Han boede alene i et forfaldent toetages hus ved Barrio Son Jofre i den sydlige udkant, som også var den ældste og højest beliggende del af byen.

Manden der arresterede ham var en midaldrende civilgardist med tungt, søvnigt ansigtsudtryk og studset gråt overskæg. Han bar karabinen i en rem over skulderen og var gået hele vejen op fra stationen, som lå et godt stykke uden for byen. Da civilgardisten var nået frem til den brolagte gyde som i skarpe kurver førte op til Barrio Son Jofre standsede han og pustede ud. Han havde ikke travlt.

Fem minutter inden Willi Mohr blev arresteret vidste han at der var nogen på vej op mod huset. Han lå på ryggen i halvmørket med hænderne foldet under nakken og kikkede op i loftet. Han tænkte ikke på noget bestemt. Da han hørte en svag, glidende knitren, drejede han hovedet og så katten smyge sig ind gennem hullet i døren. Den kastede en smal, skrå skygge over den skæve solfirkant på gulvet. Dyret var kommet direkte fra solen ind i skyggen, og dets øjensprækker udvidedes hurtigt, indtil pupillerne var cirkelrunde og næsten havde ædt sig igennem de lysegrønne iriser. Katten kom ikke ind i stuen, men standsede lige inden for døren, forsigtigt spejdende ud i gyden. Halen med de rødgyldne striber stod lige op, men selve halespidsen bevægede sig langsomt frem og tilbage. Katten var umådelig fej, forsigtig og nysgerrig.

Willi Mohr lå og kikkede ud gennem kattens hul. Han lyttede, men det eneste han kunne høre var en høne der kradsede i det udtørrede ukrudt og hundehvalpene, som peb ude i deres krog i køkkenet.

Han tænkte: jeg slår dem ihjel i morgen, alle på nær én. Jeg vælger den ud som har de kønneste tegninger, og så beholder jeg den. De andre slår jeg ihjel, men jeg venter til i morgen.

Katten drejede hovedet, bare nogle få centimeter, og vendte ørerne fremad.

Men selvom Willi Mohr var velforberedt og virkelig anstrengte sig hørte han ikke fodtrinene før de allerede var helt nær; da så han en mands ben gennem kattehullet, ikke hele benet, bare en brun snørestøvle og en grøn gamache med spænder.

Civilgardisten bankede på døren, ganske let, formodentlig med en blyant eller en pibespids, og Willi Mohr rejste sig halvt op med albuen støttet på madrassen og råbte:

– Jeg kommer!

Katten havde trukket sig en halv meter tilbage og havde krummet sig sammen på gulvet, parat til at tage flugten.

Willi Mohr stak hånden ind mellem madrassen og sten-gulvet og trak pistolen og notesbogen frem. Han gik ud i køkkenet og mavede sig ind under stenbordet og mærkede den fugtige varme fra hvalpekuldet. Han stak pistolen og notesbogen ind under halmen længst inde ved væggen, og inden han nåede at få trukket hånden til sig havde hunhunden slikket ham, stort og vådt og tillidsfuldt.

Han kom på benene og tørrede hundesavlet af i bukserne. Så gik han ud og lukkede op.

Civilgardisten stod udenfor i solen og vippede frem og tilbage fra fodbalderne til hælene, mens han eftertænksomt

betragtede huset. Det var virkelig i en elendig forfatning.

Da døren gik op, gjorde han antydningen af en honnør, lod den overgå i en vag gestus og sagde så:

– Kom så går vi.

Han havde faktisk en udfyldt arrestordre i lommen, men han regnede ikke med at bruge den medmindre det blev strengt nødvendigt.

Willi Mohr tog stråhatten ned fra krogen i dørkarmen og trådte ud i solen. Derpå låste han døren og stak nøglen i lommen. Alt imens betragtede civilgardisten hans bukser.

På vej hen imod gyden så Willi Mohr uinteressert på byen, som lå udbredt nedenfor. Den var ikke noget særligt at se på, en flad, uregelmæssig samling lave, gulbrune tage i forskellige størrelser og hældningsgrader. Under tagene lå der vel på dette tidspunkt en tre tusind mennesker og dø-sede. Mange af dem ville gerne have ofret deres middagshvil for et arbejde, hvis der havde været noget arbejde. Det eneste der brød bybilledets monotoni var kirketårnet, men selv ikke det formåede at aftegne sig tydeligt imod baggrunden af grågule, afsvedne skrånninger.

Bjergene omsluttede byen på alle sider og afgrænsede synsfeltet, undtagen mod øst, hvor en smal korridor mellem de fremskydende højder åbnede sig ud mod det glitrende hav. Derudtil var der præcis tretten kilometer dårlig, bugtet grusvej. Men den gik nedad, og chaufføren på postbussen kunne køre i frigear hele vejen fra torvet i byen ned til kajen i fiskerlejet. Dette anså man for en betydelig besparelse.

Dernede i byen ved havet var der måske endnu turister tilbage fra en eller anden forsinket selskabsrejse. For eksempel langbenede engelske og tyske og skandinaviske kontorpiger, som trodsede moralens love ved at sidde under barparasoller i todelte badedragter og suge cola. Om aftenen klyn-

kede de henført i en eller andens seng, i værste fald i rejselederens, og om morgenen havde de sugemærker på skuldrene og lårene. Tænkte Willi Mohr.

De gik hen ad Avenida Generalísimo Franco, som lå tom og øde, bortset fra de gamle koners forladte kurvestole og nogle få katte, som sov i skygestriben langs husmurene. Gaden var ikke lige, og den var ikke særlig bred, men den var jævnt og fint lagt til med små flade natursten, kunstfærdigt kantet ind i hinanden efter et indviklet mønster. Denne belægning kunne godt have været tre hundrede år gammel, men i virkeligheden var den ganske ny, lagt til ære for caudilloen, som engang skulle være kommet igennem på inspektionsrejse. Imidlertid kom han aldrig, og flere af de asturiske tvangsarbejdere som havde været beskæftiget med projektet var døde af sult og lungeblødninger inden paradevejen var færdig.

De havde ikke sagt et ord til hinanden siden de forlod huset ved Barrio Son Jofre. Civilgardisten der havde arresteret Willi Mohr gik ved hans venstre side og holdt sig hele tiden et halvt skridt bag ham, for ligesom at markere sit forhold til den anholdte uden dog at gøre det for påfaldende.

De skrædede over torvet. I skyggen af vaskepumpen stod en æselkærre, læsset med den slags ukrudt, som man i mangel af bedre plejede at bruge til at fodre svin med. Mellem de høje hjul sov en gammel pjaltet mand med sin falmede, lasede stråhat ned over ansigtet. Det afrakkede æsel døsede med hængende hoved. Dets ryg, der var oversået af sår, vrimlede med skinnende stikfluer.

Bordene og spanskrørstolene stod tomme under det faste soltag uden for Café Central, og dørene ind til baren var halvt lukkede som tegn på at der nærmest var lukket.

Willi Mohr kom i tanker om at han var tørstig, og at

civilgardisten antagelig også måtte være det. Desuden var Central et af de steder hvor han stadig havde kredit. Han pegede hen mod bordene og sagde på kluntet spansk:

– Vil De drikke et glas med mig?

Civilgardisten rystede pegefingern afværgende, men da han så at den anden ikke havde til hensigt at gentage tilbuddet, lod det til at han resignerede, og han trak på skuldrene og gik hen og satte sig under soltaget. Han stillede karabinen op mod bordet og lagde den sorte kasket med lakskyggen på marmorpladen. Willi Mohr klappede i hænderne, og det varede kun nogle få sekunder inden abuelaen, en lille rynket kone i hovedtørklæde og lang sort enkekjole, kom ud mellem de raslende dørjalousier. Hun kastede et forvirret, spørgende blik fra Willi Mohr til civilgardisten, men sagde ingenting. De fik vermouth og en sifon, og Willi Mohr skænkede op, først for gardisten, derpå for sig selv. De løftede glassene, nikkede alvorligt til hinanden og drak, bare et lille nip hver.

Willi Mohr drejede glasset i hånden, funderede et øjeblik og spurgte:

– Hvorfor har De hentet mig?

Gardisten slog ud med hænderne, lo beklagende og sagde:

– Ordre.

Han tømte sit glas i ét drag og ventede tålmodigt til den anden havde drukket ud.

Så gik de videre, i præcis den samme formation som før, ud af byen ad en fuldstændig lige, nygruset vej. På begge sider af den voksede små, knudrede oliventræer med grågrønne, silkemat støvede blade.

Stationen lå omtrent trekvart kilometer fra de sidste huse. Den var temmelig uanselig, en lav, langstrakt stenbygning

med tre eller fire meget små vinduer. Ved siden af porten hang et rødt og gult flag slapt ned, og under det var en gardist i grøn uniform ved at trykke en oppumpet cykelslange ned i et fad rustrødt vand. Hans cykel stod lidt derfra, vendt på hovedet med afmonteret forhjul.

Det pludselige mørke inde i porten gjorde, at den der kom udefra knap kunne skelne noget omkring sig. Civilgardisten bankede på en dør og åbnede den, men i en sådan vinkel, at Willi Mohr ikke kunne se ind i rummet. Der var nogen der talte derinde, hurtigt og koncist og med markerede læspelyde som antydede at stemmens ejer kom fra en anden del af landet. Gardisten lukkede udefra og gav arrestanten et skub i ryggen som tegn til, at han skulle fortsætte fremad. I den fjerneste ende af porten låste han op for en anden dør; bag den førte tre trappetrin ned til en lang korridor med stengulv. En svag elektrisk pære kastede et flakkende lys over en række smalle, jernbeslåede døre. Civilgardisten fortsatte hen til den fjerneste af dem, slog den op og skubbede ham ind over dørtrinnet. Så blev døren lukket og nøglen drejet om. Cellen var ganske lille, højst to gange halvanden meter. Væggene var hvidkalkede, og det eneste inventar var en vægfast træbriks og en spand af galvaniseret blik. Der var ikke noget vindue, men fra en glug i loftet sivede blegt dagslys ind gennem en lille firkant af tykt, uigennemsigtigt glas. Willi Mohr gik de tre skridt fra døren hen til endevæggen og tilbage igen. Så lænede han sig op ad væggen og gav sig til at spekulere.

Efter nogle minutters forløb hørtes der skridt i korridoren, nøglen blev drejet om, og døren gik op. Civilgardisten som havde arresteret ham kom ind i cellen med et vandkrus og et slidt, gråt tæppe. Han lagde tæppet på briksen og stillede lerkruset på gulvet ved siden af spanden.